

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
DECISION

Cases Nos. A4, A7, A15 (I:F and III)
Full Tribunal

پرونده های الف - ۴، الف - ۷ و الف - ۱۵
(ادعاهای اول: و، و سوم)
هیئت عمومی دیوان
تصمیم شماره

دیوان عمومی - (ادعای اول: و. و سوم) ۱۵ الف / ۱۷ الف / ۱۴ الف - ۲۹ دی. ا. ثی. سی

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داری دماوی ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
DATE	23 JUN 1997
	تاریخ ۱۳۷۶ / ۴ / ۲

دیوان داری دعاوی ایران - ایالات متحدہ

جمهوری اسلامی ایران،

خواهان،

- و -

ایالات متحده آمریکا،

خوانده.

تصمیم

اول - سابقه رسیدگی

- ۱ - در تاریخهای ۲۵ دیماه ۱۳۶۰ و سوم آبانماه ۱۳۶۱ [۱۵ ژانویه و ۲۵ اکتبر ۱۹۸۲]، جمهوری اسلامی ایران ("ایران") دادخواستهایی در پرونده های حاضر ثبت و اظهار نمود که ایالات متحده از تعهدات خود در بیانیه های الجزایر تخلف کرده، بدین ترتیب که اموال دیپلماتیک و کنسولی ایران را در ایالات متحده در اختیار ایران قرار نداده است.
- ۲ - دیوان طی دستور مورخ ۱۶ خردادماه ۱۳۷۰ [ششم ژوئن ۱۹۹۱]، پرونده های الف-۴، الف-۷ و الف - ۱۵ (ادعاهای اول: و، و سوم) را جهت رسیدگیهای بعدی و اتخاذ تصمیم، به یکدیگر منضم نمود.
- ۳ - طرفین طی اظهاریه مشترکی به تاریخ ۱۲ مهرماه ۱۳۷۳ [چهارم اکتبر ۱۹۹۴] به دیوان اطلاع دادند که راجع به اختلافات خود وارد مذاکرات اصلاحی شده اند و درخواست کردند که دیوان جلسه استماع پرونده های حاضر را بدون تعیین تاریخ جدیدی به تعویق اندازد. دیوان طی دستور مورخ ۱۹ مهرماه ۱۳۷۳ [۱۱ اکتبر ۱۹۹۴] جلسه استماع پرونده ها را تا اطلاع ثانوی به تعویق انداخت و خاطرنشان کرد که طبق اظهاریه مشترک طرفین، "چنانچه مذاکرات مزبور به حل و فصل کامل و نهایی پرونده های حاضر منتهی نشود، هر يك از طرفین میتواند بدون رضایت طرف دیگر از دیوان درخواست کند که تاریخ جدیدی را برای جلسه استماع تعیین نماید".
- ۴ - در تاریخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۷۵ [ششم مه ۱۹۹۶] ایران درخواستی تحت عنوان: "تقاضای صدور دستور برای حفظ حقوق ایران و نیز اعتبار بیانیه های الجزایر و صلاحیت و اقتدار دیوان" تسلیم نمود ("تقاضا"). ایران ادعا می کند که ایالات متحده بطور غیرقانونی ساختمان سابق سفارت ایران در واشنگتن دی. سی. را به دولتهای رومانی و ترکیه اجاره داده است.

- ۵ - در تاریخ دهم خردادماه ۱۳۷۵ [۳۱ مه ۱۹۹۶] ایالات متحده نظرات خود را درباره تقاضای ایران تسلیم کرد.

دوم - استدلال

الف - اظهارات ایران

- ۶ - ایران اظهار می‌دارد که ایالات متحده با اجاره دادن اموال دیپلماتیک و کنسولی ایران، که موضوع پرونده های حاضرند، به اشخاص ثالث، از تعهد خود مبنی بر "خودداری از هرگونه عملی که به اعتبار بیانیه های الجزایر و صلاحیت و اقتدار دیوان لطمه وارد نماید" تخلف کرده است. ایران استدلال می‌کند که اینگونه اعمال حقوق مالکانه توسط ایالات متحده نسبت به اموال متعلق به ایران اقدامی غیرمشروع در جهت تحدید میدان عمل دیوان در تصمیم گیری در خصوص حقوق راجع به اموال مذکور می‌باشد.

- ۷ - بنابراین ایران تقاضا دارد که دیوان به ایالات متحده دستور دهد "تا پس از افشای کامل واقعیات امر، کلیه اقداماتی را که دیوان ضروری و مناسب تشخیص می‌دهد، ازجمله فسخ و ابطال اجاره های فضولی تنظیمی، به مرحله اجرا گذاشته تا به این وسیله حقوق ایران، اعتبار و نفوذ کامل بیانیه های الجزایر و صلاحیت و اقتدار دیوان حفظ گردد".

ب - اظهارات ایالات متحده

- ۸ - ایالات متحده منکر آن است که اجاره اموال دولتی ایران در واشنگتن دی. سی.، به توانایی دیوان در تصمیم گیری درباره این پرونده ها و یا وضعیت اموال مزبور لطمه ای وارد آورده باشد. ایالات متحده اظهار می‌دارد که آن دولت با اطلاع کامل ایران و افشای کامل واقعیات به دیوان، اموال دیپلماتیک و کنسولی ایران را در زمانهای مختلف از سال ۱۹۸۳ به بعد اجاره داده است تا از خرابی غیرقابل اصلاح آن اموال جلوگیری گردد.

- ۹ - ایالات متحده خاطرنشان می‌سازد که از تاریخ صدور دستور مورخ ۱۹ مهرماه ۱۹۷۳ [۱۱]

اکتبر ۱۹۹۴] دیوان مبنی بر تعویق جلسه استماع پرونده های حاضر، در سیاست ایالات متحده یا در وضعیت حقوقی اموال مورد بحث تغییری ایجاد نشده است تا اقدامی را از طرف دیوان موجه گرداند. ایالات متحده مدعی است که وضع موجود (status quo) را از لحاظ اموال مزبور حفظ کرده است.

سوم - اسباب موجه تصمیم

۱۰ - مسأله اساسی که با تقاضای ایران مطرح می شود این است که آیا باید به ایالات متحده دستور داده شود که اجاره اموال دولتی ایران را در واشنگتن دی. سی. فسخ و ابطال نماید یا خیر. تصمیم نهایی در مورد حقوق راجع به اموال مزبور در موقع مقتضی، یا توسط خود طرفین در جریان مذاکرات حل و فصل، و یا در صورتی که طرفین به حل و فصل نایل نشوند، توسط دیوان، اتخاذ خواهد گردید. گرچه تقاضای ایران عنوان صدور قرار موقت ندارد، لیکن در واقع چنین است. طبق رویه دیوان، "دستور موقت تنها در مواردی صادر می شود که برای حفظ یکی از طرفین در مقابل زیان جبران ناپذیر یا به منظور اجتناب از تخدیش صلاحیت دیوان ضرورت داشته باشد". **بنگرید به: پرونده جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، تصمیم شماره (بخش ۴) الف ۱۵-۱۱۶ و الف-۲۴ مورخ ۲۸ اردیبهشت ماه ۱۳۷۲ [۱۸ مه ۱۹۹۳] هیئت عمومی دیوان، بند ۲۰. همچنین بنگرید به: پرونده جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، تصمیم شماره ب-۸۵ مورخ ۲۸ اردیبهشت ماه ۱۳۶۸ [۱۸ مه ۱۹۸۹] هیئت عمومی دیوان، بند ۱۰، چاپ شده در 22 Iran-U.S. C.T.R. 105, 108.**

۱۱ - ایران در تقاضای خود صراحتاً ادعا نکرده است که احتمال ورود زیان جبران ناپذیر برایش وجود دارد و در سوابق پرونده دلیلی حاکی از این امر وجود ندارد که اقدام ایالات متحده در اجاره دادن اموال ایران به دولتهای کشورهای ثالث منجر به ورود چنین زیانی خواهد شد. در صورتی که طرفین پرونده های حاضر را حل و فصل ننمایند، دیوان کماکان در موقعیتی خواهد بود که تصمیم گیرد آیا ایالات متحده از تعهدات خود در بیانیه های الجزایر تخلف کرده است یا خیر، و در صورتی که تخلف کرده، دیوان با صدور حکم محکومیت نقدی، خسارات احتمالی ایران را جبران نماید. دیوان قبلاً نظر داده است که "خسارتی که با صدور حکم محکومیت نقدی قابل جبران باشد، خسارت جبران ناپذیر محسوب نمی شود".

جمهوری اسلامی ایران (پرونده های شماره الف-۱۵ (بخش-۴) و الف-۲۴)، مذکور در بالا، بند ۲۱ (با حذف سوابق منقول).

۱۲ - به علاوه، در صورتی که تقاضای فعلی ایران اجابت نشود، خدشه ای بر صلاحیت دیوان در اتخاذ تصمیم در دعاوی حاضر وارد نخواهد شد. این واقعیت که ایالات متحده اموال مورد بحث متعلق به ایران را به اشخاص ثالث اجاره داده، در صورت عدم موفقیت طرفین در حل و فصل پرونده های حاضر، تأثیری در توانایی دیوان در تصمیم گیری راجع به این پرونده ها و به ویژه، تأثیری در توانایی دیوان در تعیین حقوق طرفین نسبت به اموال مذکور ندارد.

۱۳ - بطور خلاصه، نظر دیوان این است که اوضاع و احوال فعلی صدور قرار تأمین موقتی را ایجاب نمی کند. با این نتیجه گیری، دیوان خاطرنشان می سازد که اولاً "ضرورتی ندارد در این مرحله به بررسی سایر موضوعات مطروح توسط طرفین در رابطه با تقاضای مزبور بپردازد، و ثانیاً" اینکه، هیچ مانعی برای ایران وجود ندارد که یا تقاضای مشخص تر و یا تقاضای جدیدی براساس واقعیات تازه ارائه نماید. بنگرید به: دستور مورخ ۲۸ دیمه ۱۳۶۲ [۱۸ ژانویه ۱۹۸۴] در پرونده جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا، پرونده های شماره الف - ۴ و الف - ۱۵، شعبه دو، چاپ شده در 5 Iran-U.S. C.T.R. 112, 114.

۱۴ - باتوجه به اظهاریه مشترك طرفین (مذکور در بند ۳ بالا)، دیوان اظهار امیدواری می کند که مذاکرات طرفین منجر به حل و فصل کامل و نهایی پرونده های حاضر گردد. در این ارتباط، دیوان همچنین اظهار امیدواری می کند که طرفین یکدیگر را از کلیه واقعیات مربوط به پرونده های حاضر آگاه نمایند.

۱۵ - بنا به دلایل پیشگفته،

دیوان به شرح زیر تصمیم گیرد:

"تقاضای ایران مبنی بر صدور دستور برای حفظ حقوق ایران و نیز اعتبار بیانه های الجزایر و صلاحیت و اقتدار دیوان" رد می شود.

لايه،

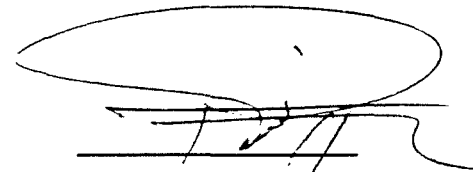
به تاريخ ۲۰۰۰. تبير. م. ۵. ۱۳۷۶ برابر با ۲۳.۰۰. ژوئن ۱۹۹۷

Tracy Subi'newst.

کريستوف اسکوبيشفسکی

رئيس

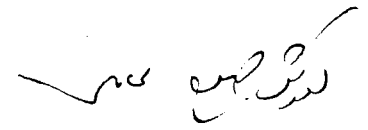
به نام خدا

اسدالله نوری

نظر موافق با نتیجه

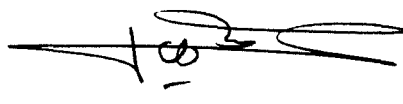
به نام خدا

کورش-حسین عاملی

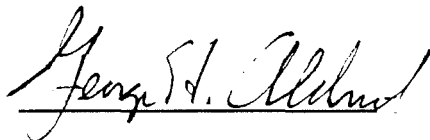
نظر موافق با نتیجه

به نام خدا

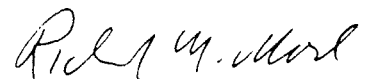
محسن آقا حسینی

نظر موافق با نتیجه

جرج اچ. آلدریج

چارلز تی. دانکن

ریچارد ام. ماسک

لاهه،

به تاريخ ۲۰۰۰. تير. ماه ۱۳۷۶ برابر با ۲۳. ژوئن. ۱۹۹۷

کريستوف اسکوبيشفسکي

رئيس

به نام خدا

بنگت برومس

گایتانو آرانجو-روئیتس

اسدالله نوری

به نام خدا

جرج اچ. آلدریچ

کوروش حسین عاملی

به نام خدا

Charles T. Duncan

چارلز تی. دانکن

محسن آقاحسینی

ریچارد ام. ماسک